

Mezinárodní bestseller

Obnažená

CROSSFIRE SÉRIE 1

O muži, který mne
zcela ovládl

SYLVIA DAY

Obnažená

Obnažená

SYLVIA DAY

FORTUNA

Original title: Bared to you
First published in 2012
The Berkley Publishing Group
Published by the Penguin Group
Penguin Group (USA) Inc.
375 Hudson Street, New York, New York 10014 USA

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa, události a souvislosti jsou buď
výplodem autorovy fantazie nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými nebo se skutečnými událostmi
je čistě náhodná.

Copyright © 2012 by Sylvia Day.
Cover design by Sarah Oberrender; cover art: Shutterstock;
cover photograph by Edwin Tse; art direction by George Long.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Jana Pacnerová, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních
systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-677-1

*Tuto knihu věnuji doktoru Davidu Allenu Goodwinovi
s bezmeznou láskou a vděčností.
Děkuju ti, Dave. Zachránil jsi mi život.*

PODĚKOVÁNÍ

Chovám obrovský respekt ke schopnostem mé editorky Cindy Hwangové, pro tisíc věcí, jimiž mě ovlivnila během mé práce na této knize. Její laskavá péče pro mě byla velkou oporou. Tento příběh jsem tvořila dlouho a ona na něj trpělivě čekala, nikdy neztrácejíc entuziasmus. Díky, Cindy!

Nikdy nemohu dost poděkovat své agentce, Kimberley Whalenové, která mi dodávala energii, když jsem seděla u psacího stolu. Překonala mé veškeré očekávání – stále dokola mě podporovala slovy: „Běž do toho!“ Děkuji ti, Kimberley, že jsi přesně taková, jakou tě potřebuji!

Můj nejhlubší vděk náleží mé redaktorce Hilary Saresové, která se do tohoto příběhu opravdu zavrtila a nutila mě na něm pracovat. V podstatě mě k tomu dokopala. Tím, že mě nešetřila a ani mi nedovolila zkracovat detaily, mě přinutila pracovat usilovněji a díky tomu je kniha mnohem, *mnohem* lepší. *Obnažená* by bez tebe, Hilary, nebyla tím, čím je. Moc a moc ti děkuju!

Pak je tu Martha Trachtenbergová, zcela výjimečná korektorka. Tahle kniha je pro mě důležitá a ona s ní podle toho zacházela. Děkuju, Martho!

Victorii Colottové děkuji za všechnu pilnou práci na grafické úpravě a sazbě. Vzala můj obyčejný text a udělala z něj něco nádherného. Děkuju, Victorie!

Těře Kleinfelterové, která si přečetla první polovinu *Obnažené* a řekla, že se jí to strašně líbí. Děkuju, Tero!

Děkuji E. L. Jamesovi, který napsal příběh, jímž uchvátil čtenáře a vzbudil v nich hlad po dalším čtení. To je super!

Děkuji Kati Brownové, Jane Litteové, Angele Jamesové, Maryse Blackové, Elizabeth Murachové, Karle Parksové, Gitte Dohertyové, Jenny Aspinellové... ó, je vás tak převelice mnoho, jímž bych ráda poděkovala za podíl na *Obnažené* a za nádherná slova, jež jste o této mé knize řekly! I když jsem zapomněla na všechna vaše jména, věřte, že ve svém srdci na vás myslím pořád!

Všem dívkám, které se někdy během svého dospívání ocitly v Cross Creek. Kéž se vám splní všechny sny. Zasloužíte si to.

A Alistairovi a Jessice ze *Sedmi let k hříchu*, kteří mě inspirovali k napsání příběhu Gideona a Evy. Jsem moc ráda, že blesk inspirace do mě udeřil i podruhé!

1

„**M**ĚLI BYCHOM JÍT OSLAVOVAT někam do baru.“
Důrazné prohlášení mého spolubydlícího mě nijak nepřekvapilo. Cary Taylor si dokázal najít záminku k oslavě, i kdyby měla být sebemenší a sebemeně významná. Vždycky jsem to považovala za součást jeho osobního kouzla. „Jít se namazat večer před nástupem do nového zaměstnání je podle mě rozhodně špatný nápad.“

„Ale no tak, Evo.“ Cary usedl na podlahu našeho nového obývacího pokoje mezi půl tuctu stěhováckých beden a blýskl na mě svým podmanivým úsměvem. Vybalovali jsme už několik dní, ale přesto pořád vypadal úžasně. Štíhlý, tmavovlasý a zelenooký Cary byl ten typ muže, co jen zřídkakdy nevypadá absolutně úchvatně, ať se děje, co chce. Mohlo by mi to i vadit, kdyby to pro mě nebyl nejdražší člověk na světě.

„Nemluvím o flámu,“ naléhal. „Jenom sklenku vína, nebo dvě. Můžeme zaskočit na šťastnou hodinku a v osm jsme doma.“

„Nevím, jestli se stihnu vrátit včas,“ ukázala jsem na svoje jogínské kalhoty a přiléhavý nátělníček. „Až si změřím, jak dlouho mi trvá cesta do práce, chci jít do fitka.“

„Jdi rychle a cvič ještě rychleji.“ Caryho dokonale předvedené zvednuté obočí mě rozesmálo. Jednoznačně jsem očekávala, že jeho milionový obličej se jednoho krásného dne objeví na billboardech a v módních časopisech po celém světě. Ať se tvářil jak chtěl, byl úchvatný.

„Co takhle zítra po práci?“ navrhla jsem náhradní řešení. „Jestli přežiju první den, bude to důvod k oslavě.“

„Platí. Zasvětím novou kuchyni a udělám večeři.“

„Hm...“ Vaření patřilo ke Caryho radostem, ale nikoli k jeho talentům. „Skvělé.“

Odfoukl si zatoulaný pramínek vlasů z obličeje a široce se na mě usmál. „Máme kuchyň, pro kterou by většina restaurací byla ochotna vraždit. Tam se nedá nic zvorat.“

Pochybovačně jsem zamířila ven, rozhodnutá vyhnout se hovoru o vaření. Sjela jsem výtahem do přízemí a usmála se na vrátného, když mě s rozmáchlým gestem vypouštěl na ulici.

Ve chvíli, kdy jsem vykročila ven, mě vůně a zvuky Manhattanu objaly a začaly lákat k průzkumu. Nejenže jsem byla na druhém konci země od svého dřívějšího domova v San Diegu – připadalo mi, jako bych se ocitla v jiném světě. Dvě velké metropole – jedna nekonečně umírněná a smyslně lenivá, druhá kypící životem a frenetickou energií. Ve svých snech jsem si představovala život v brooklynském domě bez výtahu, ale jako poslušná dcera jsem se místo toho ocitla na Upper West Side. Kdyby se mnou nebydlel Cary, byla bych v tom rozlehlém bytě, kde bylo měsíční nájemné vyšší, než co většina lidí vydělá za rok, zoufale osamělá.

Vrátný mi zasalutoval. „Dobrý večer, slečno Tramellová. Bude te dnes večer potřebovat taxi?“

„Ne, díky, Paule.“ Zhoupla jsem se na zaoblených podrážkách svých sportovních bot. „Projdu se.“

Usmál se. „Od odpoledne se ochladilo. Mělo by to být konečně příjemné.“

„Prý si tady mám užívat červnové počasí, než začne být hnusně horko.“

„Velmi dobrá rada, slečno Tramellová.“

Vystoupila jsem zpod moderního skleněného krytého vchodu, který se poněkud tloukl s věkem budovy a jejího okolí. Užívala jsem si relativního klidu naší ulice, lemované stromy, než jsem vstoupila do ruchu a dopravního shonu na Broadwayi. Doufala jsem, že jednoho krásného dne s ním splynu, ale prozatím jsem si pořád ještě připadala, jako bych se za Newyorčanku jen vydávala. Měla jsem tu adresu a práci, ale pořád ještě jsem se trochu bála metra a dělalo mi potíže mávat na taxíky. Snažila jsem se nechodit po městě s vyvalenýma očima a duchem nepřítomná, ale bylo to těžké. Prostě tu toho bylo *moc* k vidění a prožívání.

Příval vjemů to byl úžasný – pach automobilových zplodin smíšený s vůněmi jídel z vozíků všudypřítomných stánkařů, pokřik kramářů ve spojení s hudbou pouličních umělců, ohromující rejstřík obličejů a stylů a přízvuků, nádherné divy architektury... A auta. *Ježíši Kriste*. Frenetický tok aut, namačkaných těsně na sebe, se vůbec nepodobal ničemu, co jsem kdy kde viděla.

Vždycky se našla nějaká sanitka, policejní auto nebo hasičský vůz, které se snažily proniknout proudem žlutých taxíků pomocí elektronického kvílení sirén, při němž praskaly bubínky. Žasla jsem nad pomalými popelářskými auty, která kličkovala jednosměrnými ulicemi, a nad řidiči balíčkových zásilkových služeb, čelícími hustému provozu tváří v tvář přísným termínům dodání.

Skuteční Newyorčané tím vším křížovali bez námahy a jejich láska k městu pro ně byla pohodlná a známá jako pár oblíbených bot. Nepozorovali páru, stoupající z okének a ventilátorů u chodníků s romantickou rozkoší, a nemrkli ani okem, když jim země zavibrovala pod nohama, protože pod ní burácivě projel vlak metra, zatímco já se zubila jako idiot a vrtěla palci u nohou. New

York byl pro mě zbrusu nová láska. Byla jsem uchvácená a bylo to na mně vidět.

Dalo mi tedy opravdu hodně práce, abych se tvářila ledabyle a klidně cestou k budově, kde budu pracovat. Aspoň pokud šlo o práci, dosáhla jsem svého. Chtěla jsem si vydělávat na živobytí vlastními schopnostmi a to znamenalo začínat od píky. Od zítřejšího rána budu asistentkou Marka Garrityho ve firmě Waters Field & Leaman, jedné z nejlepších reklamních agentur ve Spojených státech. Můj otčím, megafinančník Richard Stanton, byl dotčen, když jsem tu práci přijala – namítal, že kdybych byla méně hrdá, mohla jsem pracovat místo toho u nějakého jeho přítele a těžit z konexí.

„Jsi tvrdohlavá jako tvůj otec,“ řekl. „Tomu potrvá věčnost, než z policajtského platu splatí tvoje studentské půjčky.“

To byl velký boj, v němž táta nebyl ochoten couvnout. „Ať mě čert vezme, jestli nechám jiného chlapa platit za vzdělání své dceři,“ řekl Victor Reyes, když to Stanton nabídl. Respektovala jsem to. Tušila jsem, že Stanton taky, ačkoliv by to nikdy nepřiznal. Chápala jsem stanoviska obou mužů, protože jsem také bojovala o to, abych si mohla ty půjčky splácet sama... a prohrála. Pro otce to byla otázka cti. Matka se za něj odmítla provdat, ale nikdy nezakolísal ve svém odhodlání být mým tátou v každém ohledu.

Protože jsem věděla, že nemá smysl se zpětně rozčilovat nebo frustrovat, zaměřila jsem se na to, abych se co nejrychleji dostala do práce. Naschvál jsem se rozhodla změřit si, jak dlouho trvá krátká cesta během pondělní dopravní špičky, takže mě potěšilo, když jsem dorazila k budově Crossfire, kde sídlila firma Waters Field & Leaman, za necelých třicet minut.

Zaklonila jsem hlavu a sledovala obrys budovy až nahoru, k úzké stužce oblohy. Crossfire byl velmi seriózní a působivý dům, štíhlá věž ze zářivého safíru, protínající mraky. Z předchozích pohovorů jsem věděla, že interiér za otáčivými dveřmi ve zdobném měděném rámu je neméně úchvatný, s podlahami a stěnami ze

zlatě žilkovaného mramoru a s bezpečnostním pultem ochranky a turnikety z leštěného aluminia.

Vytáhla jsem z vnitřní kapsy kalhot svou novou průkazku a ukázala ji dvěma strážným v černých oblecích, kteří měli na starosti ostrahu u vchodu. Stejně mě zastavili, nepochybně proto, že jsem byla velice nepatřičně oblečená, ale pak mě pustili dál. Až vyjedu výtahem do dvacátého patra, budu mít obecný časový rámec, jak dlouho mi potrvá cesta do práce, od dveří ke dveřím. Tečka.

Kráčela jsem k řadě výtahů, když se vlnadná, krásně upravená bruneta zachytila kabelkou o turniket a vysypala si ji, přičemž se kolem ní rozprskla záplava mincí. Pršely na mramor a vesele se kutálely pryč, a já sledovala, jak se lidé tomu chaosu vyhýbají a jdou pořád dál, jako by to neviděli. Podlehla jsem soucitu, dřepla si a spolu s jedním ze strážných pomohla ženě drobné sbírat.

„Děkuju,“ řekla a letmo, ustaraně se na mě usmála.

Opětovala jsem úsměv. „Rádo se stalo. Byla jsem při ruce.“

Právě jsem si znovu přidřepala, abych dosáhla na niklák, ležící u vchodu, když jsem narazila do páru luxusních černých polobotek, vyčnívajících pod černými kalhotami, nepochybně šitými na míru. Okamžik jsem čekala, až mi ten muž uhne z cesty, a když neuhnul, zaklonila jsem hlavu a podívala se nahoru. Na míru šitý oblek na mě udělal nemalý dojem, ale opravdovou senzaci z toho udělalo teprve vysoké, silné a štíhlé tělo uvnitř. I když ale byl ten chlap jaksepatří nádherný a sexy, teprve pohled na jeho obličej mě složil jaksepatří na lopatky.

Páni. Prostě... páni.

Spustil se do elegantního dřepu přímo proti mně. Po zásahu tou přepychovou mužností přímo mezi oči jsem nebyla schopná nic než civět. Jako omráčená.

Pak se ve vzduchu mezi námi něco změnilo.

Jak opětoval můj upřený pohled, změnil se... jako by mu z očí spadl kryt, který odhalil spalující sílu vůle, jež mi vysála vzduch

z plíc. Vyzařoval intenzivní magnetismus a ten sílil, stával se téměř hmatatelným otiskem vibrující a nezdolné energie.

Čistě instinktivně jsem se odtáhla. A žuchla rovnou na zadek.

Lokty mi pulzovaly bolestí z prudkého nárazu na mramorovou podlahu, ale sotva jsem ji vnímala. Byla jsem příliš zaneprázdněná zíráním na muže před sebou. Inkoustově černé vlasy mu rámovaly úchvatnou tvář. Nad strukturou jeho kostí by sochař zaplakal radostí, kdežto pevně tesaná ústa, čepel nosu a intenzivně modré oči byly divošsky nádherné. Ty oči se mírně přimhouřily, zbytek obličeje jevil nacvičenou lhostejnost.

Jeho košile i oblek byly černé, ale kravata dokonale ladila s těmi zářivými duhovkami. Oči měl chytré a pozorné a zavrtoval je do mě. Zrychlil se mi tep, rty se mi pootevřely, aby zvládaly rychlejší dech. Hříšně krásně voněl. Ne kolínskou. Možná sprchovým gelem. Nebo šamponem. Ať to bylo co chtělo, sbíhaly se mi z toho sliny, stejně jako z něj.

Natáhl ke mně ruku, přičemž odhalil onyxové manžetové knoflíčky a na první pohled velmi drahé hodinky.

S chvějivým nadechnutím jsem vložila svou dlaň do jeho. Puls mi poskočil, když stiskl pevněji. Jeho dotek byl elektrizující, paži mi projel takový výboj, až se mi zježily vlasy v týle. Okamžik se nehýbal, mezi arogantními křivkami obočí mu naskočila vráska. „Nestalo se vám nic?“

Hlas měl kultivovaný a uhlazený, maličko chraplavý, až se mi zatetelilo kolem žaludku. Připomínalo to sex. Mimořádný sex. Okamžik mi připadalo, že by mi možná dokázal navodit orgasmus, jen kdyby dost dlouho mluvil.

Rty jsem měla suché a tak jsem si je olízla, než jsem odpověděla. „Nic mi není.“

Vstal s úspornou elegancí a přitom zvedl i mě. Dál jsme si hleděli do očí, protože jsem nebyla schopná odvrátit pohled. Byl mladší, než jsem se původně domnívala. Odhadovala bych ho na míň než třicet, ale oči měl mnohem zkušenější. Tvrdé a prudce inteligentní.

Cítala jsem, jak mě to k němu přitahuje, jako bych měla kolem pasu uvázaný provaz a on ho k sobě zvolna, ale obrovskou silou navíjel.

Zamžikala jsem, probrala se z poloviční závratí a pustila ho. Nebyl jen krásný, byl... úchvatný. Byl to ten chlap, co budí v ženě touhu roztrhnout mu košili a sledovat, jak knoflíčky odlétají spolu s jejími zábranami. Měla jsem ho před sebou v civilizovaném, městském, neslýchaně drahém obleku a představovala si přitom syrové, primitivní, nepřičetné milování.

Sklonil se a zvedl průkazku, kterou jsem upustila, aniž jsem si to uvědomila, a zbavil mě tak toho provokativního pohledu. Mozek se mi klopýtavě vrátil na své místo.

Měla jsem na sebe vztek, že se cítím tak trapně, zatímco on se tak dokonale ovládá. A proč? Protože jsem se nechala oslnit, krucinál.

Vzhlédl ke mně a jeho póza – skoro přede mnou klečel – mě znovu vyvedla z rovnováhy. Když vstával, hleděl mi do očí. „Víte jistě, že se vám nic nestalo? Měla byste si na chvilku sednout.“

Zalilo mě horko. Náramná krása, vypadat trapně a nemotorně před nejsebejistějším a nejelegantnějším mužem, co jsem kdy potkala. „Jen jsem ztratila rovnováhu. To nic.“

Odvrátila jsem pohled a zahlédla ženu, která prve vysypala obsah kabelky. Děkovala strážnému za pomoc, a pak přistoupila s obšírnou omluvou ke mně. Obrátila jsem se k ní a podávala jí hrst mincí, které jsem posbírala, ale její pohled se zasekl na božstvu v obleku a okamžitě na mě úplně zapomněla. Po chvílce jsem se prostě natáhla a nasypala jí drobné do kabelky. Pak jsem se znovu odvážila pohlédnout na toho fatálního muže a zjistila, že mě pozoruje, i když se bruneta rozplývá vděčností. *Vůči němu*. Ne vůči mně, samozřejmě, vůči té, která jí doopravdy pomáhala.

Přerušila jsem ji. „Můžu si vzít svůj průkaz, prosím?“

Podal mi ho. Ačkoliv jsem se snažila převzít průkazku, aniž jsem se ho dotkla, ořely se jeho prsty o mé a znovu do mě vyslaly elektrický náboj.

„Děkuju,“ zamumlala jsem, proklouzla kolem něj a vyšla otáčivými dveřmi na ulici. Zastavila jsem se na chodníku a lokala newyorský vzduch, čpící milionem různých vůní, z nichž některé byly lahodné a jiné spíš odpuzující.

Před budovou stál lesklý, černý Bentley SUV a já uviděla v neposkrvněných zabarvených oknech limuzíny svůj odraz. Byla jsem zardělá a šedé oči se mi přespříliš leskly. Ten výraz jsem ve své tváři neviděla poprvé – vídala jsem ho v zrcadle koupelny vždycky předtím, než jsem vlezla s nějakým mužem do postele. Byl to můj postelový výraz a teď absolutně neměl na mém obličejí co dělat.

Kristepane. Vzpamatuj se.

Pět minut s Hříšným ďáblem a už jsem byla plná nervní, neklidné energie. Ještě jsem cítila tu jeho přitažlivost, nevysvětlitelné nutkání vrátit se dovnitř, kde byl on. Mohla bych se vymluvit na to, že jsem ještě nedokončila to, kvůli čemu jsem do Crossfiru přišla, ale věděla jsem, že bych si za to později nadávala. Kolikrát za den ze sebe chci udělat pitomce?

„Tak dost,“ kárala jsem se polohlasem. „Jde se.“

Klaksony se rozeřvaly, když se jeden taxík vtlačil před druhý tak, že mezi nimi zbývalo jen pár centimetrů místa, a pak jeho řidič dupl na brzdy, když drzí chodci vstoupili do křižovatky několik vteřin předtím, než naskočila zelená. Následoval pokřik, kánada sprostáren a gestikulace, ale v ničem z toho nebyl skutečný hněv. Během několika vteřin všichni zúčastnění na incident zapomněli, vždyť to byl jen mžik v přirozeném tempu města.

Když jsem splynula s proudem chodců a vydala se k posilovně, měla jsem na rtech úsměv. *Ach New Yorku*, říkala jsem si, už zase uklidněná. *Ty jsi za všechny prachy.*

Měla jsem v plánu rozehrát se na běžeckém pásu a pak završit hodinu cvičením na několika strojích, ale když jsem si všimla, že